

BÍLÁ FLÉTNA

František Machara

Copyright © František Machara

2022

Byla jednou jedna holčička, jmenovala se Jasmínka. Od malička vyrůstala s babičkou a dědečkem na samotě v malé chaloupce na kraji borového lesa nad rybníkem, nedaleko od vesnice. Když bylo teplo, na jaře, v létě a na podzim, celý den si hrávala na zahrádce před domem. Babička s dědečkem pracovali na poli nebo v lese, ona se starala o slepice, králíky, husy a kachny, krmila je a také pejska Bročka a kočku Mínu, hrávala si s nimi se všemi. Také připravovala pro všechny jídlo, když babička pomáhala dědovi na poli. Bylo jí teprve šest let a v září měla jít do školy, ale byla velmi nadaná, pracovitá a šikovná, od čtyř let už uměla číst, psát a počítat. Babička s dědečkem ji naučili všechno, hlavně o přírodě, o rostlinách a stromech, o zvířátkách, také o plodech, co nám příroda dává.

Tenkrát v létě, bylo to v pátek, tři dny před svatým Jánem, babička s dědečkem sváželi z pole seno a dávali ho na půdu. Bylo už k večeru a začínalo se šerit, Jasmínka zaháněla domů husy a kachny z pastvy, pak nakrmila králíky a zavřela slepice do kurníku. Zrovna chtěla jít domů do chaloupky, když tu náhle přiletěl k plotu malý svatojánek. Kroužil kolem mladé jabloně a přiletěl i blíže, zatočil se kolem Jasmínky a vyletěl zase ven za plot. Jasmínka zapoměla co jí babička s dědečkem prikázali, aby večer nikdy nechodila daleko od chaloupky, vyběhla ven a běžela za tím světýlkem, za malým svatojánkem. Ten chvíli poletoval sem a tam nad pasekou, pak ale si to namířil do borového lesa. Jasmínka běžela za ním, dál a dál, najednou už byla hluboko v lese a skoro nic neviděla. Kolem už byla černočerná tma, jen to malé svatojánkovo světýlko jí ukazovalo směr a lákalo ji dál do tmavého lesa.

Jasmínka se najednou začala bát, sedla si na pařez stromu a začala tiše vzlykat. Jak se teď dostanu domů k babičce a dědečkovi?, co si počnu?, budou mít určitě o mně strach a budou mně hledat, pomyslela si. Náhle se černou tmou začaly kolem holčičky míhat světelné kruhy jakoby hejna stovky malých svatojánků. Jasmínka přestala vzlykat, utřela si oči a pozoruje, cože se to kolem děje. Z těch světýlek najednou vystoupilo pět postavíček, byly to lesní víly. Přistoupili k Jasmínce a vzali ji za ruce a hladily jí po vláskách. Neboj se nás Jasmínko, my jsme lesní víly, je nás tady mnoho, vidíš, tamhle u studánky. Jasmínka se podívala směrem kterým jí ukazovaly, a opravdu, těch postavíček tam byla spousta. Tančili jako baletky a zpívali tichounkými hlásky. Já jsem Mia, řekla ta víla co stále držela Jasmínku za ruku, v druhé ruce měla bílou zobcovou flétnu. A tohle jsou moje sestry, Efi, Lou, Hoe a Vie. Ty se s Jasmínkou rozloučily a rozběhly se trávou aby se přidaly k ostatním vílám do tance.

Mia začala hrát na flétnu krásnou písničku, Jasmínce připadala povědomá, ale nemohla si vzpomenout odkud ji zná a kdy a kde ji předtím slyšela. To je krásná písnička, říká. Mia přestala hrát a povídá, tu přece znáš, zpívala ti ji tvoje maminka, když jsi byla malá, jako ukolébavku. Je o křišťálové studánce v lese, o takové jaká je tady kousek odtud, tam u toho kapradí. Tvoji maminky je mi moc líto, a tatínka také. Všichni jsme byli smutní tehdy, když se stalo to neštěstí v lese a oni oba zemřeli. Ano, babička s dědečkem mi o tom vyprávěli, jak je v lese zastihla silná bouřka a zasáhl je blesk, povídá Jasmínka. Vzali si mne tehdy k sobě domů a od té doby jsem s nimi. Chceš se naučit hrát na flétnu?, ptá se Mia Jasmínky. Jestli chceš, naučím tě to, a budeš umět hrát jako nikdy nikdo předtím.

Já jsem Mia, to znamená v naší řeči Můza. Teď tě ale zavedu domů, pojd', budu nám svítit na cestu, babička s dědečkem už tě hledají, jdou nám i s pejskem Bročkem naproti. Nad lesem právě vycházel velký měsíc v úplňku a najednou už bylo vidět trochu lépe. Pomalu procházeli lesem, cestičkou kudy Jasmínka předtím přišla, Mia šla vpředu a ruce natažené před sebou, z té bílé flétny vycházelo krásné bílé světlo a vedlo je ven z tmavého lesa. Na kraji lesa se Mia zastavila a povídá, dál už musíš jít sama Jasmínko.

My ven z lesa nesmíme, máme přísnou královnu, Fea se jmenuje a potrestala by nás, kdyby nás přistihla s lidskými tvory. Jasmínka přikývla a podala Mie ruku na rozloučenou. Podívej, povídá Mia, vidíš tam to světýlko? To je tvoje babička s dědečkem, svítí si lucernou a jdou ti naproti. Utíkej za tím světýlkem a potkáte se. Jasmínka jí poděkovala a zeptala se, jak se s tebou zase setkám Mio, kdy tě zase mohu vidět? Víš Jasmínko, musíš přijít zase až večer, až se setmí, stačí jen sem na kraj lesa, odtud už vždycky domů trefíš. Až přijdeš, zazpívej tu ukolébavku o studánce, já ji uslyším a přijdu. Jasmínka Miu objala a ještě jednou jí poděkovala. Mia se otočila a zmizela v černém lese. Jasmínka se rozběhla směrem k blížícímu se světlu a za chvíli už byla s babičkou a dědečkem v objetí, Broček pobíhal kolem dokola a radostí vrtěl ocáskem. Všichni se společně vydali pěšinou přes louku krajem lesa k domovu. Jasmínka se omlouvala babičce a dědečkovi, říkala jim jak běžela za malým svatojánkem až do tmavého lesa. Také jim pověděla o krásné studánce tam v lese, o lesních vílách a o své nové kamarádce však neřekla ani slovo. Přišli domů, povečeřeli, umyli se a šli si lehnout. Jasmínka spala v posteli u zdi vlevo, babička měla postel u zdi vpravo, dědeček spával na posteli pod oknem. Jasmínka nemohla dlouho usnout, stále myslela na tu milou lesní vílu Miu.

Na její bílou flétnu, krásné místo tam v lese u studánky a na všechny ty tančící víly. Co nespíš Jasmínko?, ptá se babička. Nevím, nějak usnout nemůžu, ještě se mi nechce. Babičko, znáš tu ukolébavku o studánce, co mi zpívala maminka, když jsem byla malá? To víš, že ji znám, vždyť jsem ji tvou maminku naučila já, když byla malá jako ty. Víš co?, zítra tě ji také naučím, ale teď už zavři očka a spinkej, dívej dědeček už dávno spí. Tak Dobrou noc. Dobrou noc, řekla Jasmínka, otočila se ke zdi a za chvíli usnula. Zdál se jí zvláštní sen, byla zase v lese, u té studánky a hrála na bílou flétnu, vedle ní seděla Mia a všude kolem tančily a zpívaly všechny ty lesní víly. Měly na sobě krásné hedvábné šaty, které hrály všemi barvami duhy. Jasmínka měla také takové šaty, byla bosa a u nohou jí ležel její pes Broček. Jak tak hrála tu písničku o křišťálové studánce, najednou vidí v měsíčním světle z lesa přicházet dvojici známých postav. Jakmile přišli trochu blíže, Jasmínka přestala hrát a rozplakala se, to přicházeli její maminka s tatínkem, přišli se podívat jak už je velká a poslechnout si jak umí hrát. Chtěla vyskočit a maminku s tatínkem obejmout a políbit, ale nemohla se ani pohnout, byla celá jakoby z kamene. Rozhlédla se kolem a najednou bylo všechno jiné, všechny víly zmizely a zmizela také její kamarádka Mia, jen ta bílá flétna tady zůstala a Jasmínka ji stále svírala v rukou. Najednou se všechno začalo propadat a ztrácet v bílé mlze.

Jasmínko, vstávej děvče, už je ráno. To byla babička a přišla ji vzbudit ke snídani. Co to tady máš děvče, kde jsi vzala tu flétnu? Jasmínka až teď zjistila, že to asi nebyl jen sen, co se jí v noci zdál. Já, já nevím babičko, začala koktat, možná mi ji sem dal dědeček, chtěl mne překvapit. Dobrá, říká babička, pojď se nasnídat, děda už posnídal a jel na pole. Já půjdu za ním, ty se najež a poklid' králíky a slepice, husy a kachny už se šly pást na louku k rybníku. Dneska to vypadá na bouřku, musíme všechno seno svézt domů a dát ho na půdu. Dobře babičko, povídá Jasmínka, opláchla si obličej vodou v rohu místnosti, osušila se a pustila do jídla. Odpoledne tě naučím tu ukolébavku, povídá ještě babička a odchází ze světnice ven na dvůr. Tam si bere hrábě a vydá se na pole za lesem pomáhat dědečkovi se senem. Jasmínka sedí a při jídle vzpomíná na ten zvláštní ale krásný sen, co se jí zdál. Musím se zeptat mojí kamarádky víly, jak je to možné že se setkala se svými rodiči, byl to jen sen, ale byl tak živý a skutečný, a Mia byla u toho, ty víly musí určitě něco vědět, hned dneska večer se jich zeptám, a také na tu bílou flétnu. Jasmínka posnídala, sklidila a umyla nádobí. Ohřála na plotně trochu mléka a zanesla ho kočce Míne do misky na zápraží.

Také Bročkovi přinesla pár kostiček a masa z kuřete, co zbylo od včerejšího oběda. Králíkům dala do kotců trochu jetele z košíku, děda ho brzy ráno nasekl v zahradě. Slepícím nasypala trochu zrní a do korýtky nalila čerstvou vodu. Chvilku se posadila na lavičku na zápraží a jen tak přemýšlela, Broček s Mínou už se najedli, teď se lísají Jasmínce kolem jejích bosých nohou. Ta přemýšlí, jak to udělat a večer se vytrazit z domu tak, aby babička s dědečkem nic nepoznali. Oni chodívají spát brzy, skoro se slepicemi jak se říká, také po celodenní práci si to zaslouží, ale babička, ta má lehké spaní a mohla by Jasmínku odhalit, kdyby zjistila, že není v noci ve své posteli. Tady v chaloupce je kromě hlavní světnice a ložnice ještě jeden pokojík, taková menší místnost, ale je tam také postel, skříň, stůl a dvě židle. Co kdybych se zeptala babičky a dědečka, jestli bych nemohla spávat tam.

Také bych tam měla více místa pro sebe a klid na učení, když půjdu v září do školy. Zkusím se jich odpoledne zeptat, řekla si Jasmínka, pohládila Mínu a Bročka, a šla dovnitř do světnice připravovat oběd. Světnice, to byla největší místnost v domě. Byla tady velká kachlová kamna s pecí, tam někdy Jasmínka v zimě spávala. V peci pekla babička chleba. Buchty a koláče a také maso a jiné dobroty, ty se pekly v troubě hned nad plotnou kachlových kamen. Uprostřed světnice byl mohutný dubový stůl a kolem čtyři židle. Na stole stála velká porcelánová mísa s červenými jablky. V rohu místnosti pak stolek s umyvadlem, u stěny naproti dvěma oknům pak velká trojdílná skříň na prádlo a oblečení. Jasmínka zatopila v kamnech a postavila na plotnu hrnec s vodou na polévku, dneska uvaří česnekovou. Poté si zadělala těsto na buchty, nejraději pekla takové ty Honzovy s povídky nebo s tvarohem. Vaření Jasmínku bavilo, naučila jí to babička, nic složitého na tom nebylo, většinou vařivala jen obyčejné polévky, zeleninová, houbová, bramboračka, česnečka, zelňačka a vývary z kuřecího nebo vepřového masa. Jako hlavní jídlo pak většinou pečené maso se zelím nebo s bramborem, někdy s knedlíkem nebo s rýží, také bramboráky, šunkofleky, žemlovku, štrůdl a tak. Jedenkrát nebo dvakrát za týden upekla koláče nebo buchty. Babička s dědečkem jí nikdy nezapomněli pochválit, jak jim to chutná a že už se bude moci brzy Jasmínka vdávat, když umí tak dobře vařit, říkali z legrace.

Tak uteklo dopoledne, babička s dědečkem svezli z pole všechno seno a schovali ho na půdu. Jasmínka jim nosila ve džbánu vodu s octem a cukrem na osvěžení, v takovém horku je to na žízeň nejlepší. Dědeček vypřáhl koně z žebříňáku a zavedl je do stáje. Vůz pak schoval do stodoly, aby zbytečně nezmokl.

V poledne všichni poobědvali, děda si šel na hodinku lehnout, babička si sedla na zápraží a odpočívala, přitom hladila Mínu, která si jí sedla na klín. Broček asi záviděl, tak se alespoň přitulil babičce k nohám a spal. Jasmínka sklídila a umyla nádobí, pak vyskládala buchty z pekáče na velkou porcelánovou mísu, pocukrovala je a přikryla čistou bavlněnou utěrkou. Až za chvíli vychladnou, přinese babičce ochutnat. Teď vyšla ven na zápraží a sedla si vedle babičky na lavičku. Babičko, mohla bych spát v tom pokojíku tady?, a ukázala na okno pod kterým byla na zápraží lavička na které seděli. Co tě to napadlo Jasmínko, proč nechceš spát s námi v ložnici? Babičko, už jsem přece velká a v noci se nebojím, a tady v boudě pod oknem je Broček. Stejně půjdu v září do školy a budu potřebovat mít někde svoje věci na učení, dělat si úkoly a učit se. Dobře Jasmínko, ještě to řekneme dědečkovi, aby tě v noci nehledal, zasmála se babička. Děkuji babičko, zavýskla Jasmínka radostí, objala babičku a pusinkovala ji. Ty jsi celá tvoje nebožka maminka, povídá babička, jako bys jí z oka vypadla. Byla také taková, hodná, milá a odmalička pracovitá. Zazpívám ti teď tu ukolébavku, tak dobře poslouvej. Jasmínka zatleskala ručkama, a tiše poslouchala. Babička začala zpívat:

*Znám křišťálovou studánku,
kde nejhlubší je les,
tam roste tmavé kapradí
a vůkol rudý vřes.*

*Tam ptáci, laně chodí pít
pod javorový kmen,
ti ptáci za dne bílého,
ty laně v noci jen.*

*Když usnou lesy hluboké
a kolem ticho jest,
tu nebesa i studánka
jsou plny zlatých hvězd.*

Jasmínka dychtivě naslouchala a když babička dozpívala, prosila ji, ať zpívá ještě jednou, pak ještě a babička zpívala a zpívala, až se Jasmínka naučila slova nazpaměť a zazpívala ukolébavku sama. Jasmínko, jak jsi na tu písničku vlastně přišla, někde jsi ji slyšela? Já nevím babičko, asi si ji pamatuji od maminky, trochu zalhala Jasmínka, bála se říci babičce pravdu, musela by jí povědět také o těch lesních vílách, na tu flétnu se babička asi dědečka zapomněla zeptat.

Obloha se zatáhla a párkrát se zablesklo a zahřmělo, přicházela bouřka. Ještě že jsme to seno schovali, pochvalovala si babička. Právě začalo pršet, půjdeme dovnitř. Mína a Broček se šli také schovat s nimi do světnice. Najednou bylo šero, babička rozsvítla světlo, ještě zapálila hromnici a postavila ji na stůl. Dědeček se po obědě trochu prospal a teď za nimi přišel do světnice. Sedl si vedle babičky ke stolu. Jasmínka odkryla mísu s buchtami a nabídla babičce a dědečkovi. Ti oba ochutnali a opět Jasmínku jako vždy pochválili. Dědečku, říká babička, tak si představ, že ode dneška budeme spát v ložnici sami. Jak to?, ptá se dědeček, to už si pro naši Jasmínku přijde nějaký ženich, říká a směje se šibalsky. Kdepak, ona už je velká holka a chce spát sama tady vedle, v tom pokojíku přes chodbu, říká babička. Tak to jsi tedy už opravdu velká holka Jasmínko, tak pojď, pomůžu ti přenést peřiny a věci z nočního stolku. Jen dej pozor na světlo večer, až půjdeš spát, vždycky musíš zhasnout, připomíná dědeček. Jasmínka vyskočila od stolu, objala dědečka a děkovala mu. Ten se sklonil, políbil ji na čelo a šli spolu do ložnice pro Jasmínčiny věci.

Přenesli spolu peřiny, oblečení a ostatní věci a uložili je na svá místa. Tu bílou flétnu Jasmínka schválně schovala mezi polštáře, aby ji dědeček nezahlédl. A nebudeš se tady v noci bát Jasmínko?, ptá se dědeček. Jasmínka se zasmála a povídá, nebudu se bát, vždyť mám pod oknem boudu s Bročkem, on by zaštěkal, kdyby šel někdo k naší chaloupce. Tak dobrá, ale kdyby ses v noci probudila a bála se, slib mi, že přijdeš za námi do ložnice, povídá dědeček. Dobře dědečku, slibuji, řekla Jasmínka a zvedla dva prstíky na důkaz svého slibu. Dědeček řekl, tak platí, a šel ven do stáje zkontrolovat koně, jestli se neplaší při té bouřce. Ta mezitím už zeslábla a přestávalo pršet. Za chvíli se objevilo sluníčko mezi mraky a proti němu se ukázal i kousek barevné duhy. Jasmínka šla do světnice za babičkou. Ta si četla svojí oblíbenou knížku – Pohádky Boženy Němcové. Jasmínka si sedla na podlahu a chvíli si hrála s Bročkem. Mína, ta spala nahoře za pecí. Broček běhal sem a tam dokola kolem stolu a občas zaštěkal.

Za chvílku už toho asi měl dost, tak si lehl pod lavici u pece a zavřel oči, že bude spát. Jasmínka řekla babičce, že půjde nakrmit králíky a zkontrolovat husy, kachny a slepice. Babička přikývla, usmála se a dál si četla svoje oblíbené pohádky. Jasmínka dala králíkům zbytek jeteliny a trávy z košíku a přidala jim ještě pár kousků suchého chleba. Slepice už seděly na bidlech v kurníku, jak se při bouřce setmělo, všechny se schovaly, také kachny a husy už byly ve svém chlívku. Jasmínka tedy všechno pozavírala a zkontrolovala.

Dědeček také už ve stáji poklidil a chystal se jít domů, ještě si chvílku sedl na lavici a zapálil si svoji oblíbenou Viržinku. Dědeček se po večerech věnoval svému koníčku, z březového proutí vyráběl metly, z vrbového proutí košíky a nůše. Ty pak jednou za měsíc vozil na vozíku s koňmi do nedalekého městečka na tržnici a nabízel je k prodeji, a také domácí vejce, mladé slepice, kachny a husy a králíky. Domů pak přivezl mouku, cukr, sůl, máslo, maso, brambory, zeleninu, obilí pro slepice a ostatní věci potřebné do domácnosti. Jasmínka někdy jezdila s ním, a pomáhala mu na tržnici vystavovat a nabízet jeho zboží. Za to jí dědeček vždycky něco koupil, lízátko, čokoládu, turecký med, sodovku nebo nějakou drobnost, korálky na krk, prstýnek nebo hedvábný kapesníček. Také babičce vždycky něco přivezli, zástěru, šátek nebo nějaké bonbóny, nejraději měla hašlerky. Dědeček dokouřil a šel do chaloupky, Jasmínka zavolala na Bročka, ten vyběhl ven a skákal kolem ní, babičce a dědečkovi řekla, že se půjde s Bročkem projít kolem rybníka. Babička s dědečkem přikývli že dobrá, ale do tmy ať je zpátky doma.

Jasmínka slíbila, že přijdou brzy a rozběhla se dolů k rybníku, běžela bosa a Broček skákal kolem ní. Po dešti byla tráva ještě mokrá, ale Jasmínce to nevadilo, nejraději chodila bosa celé léto, sem tam dostala nějaké to včelí žihadlo, popálila se kopřivami, ale to prý je pro zdraví dobré, říkávala babička. Ta měla kromě čtení pohádek také svého koníčka. Od jara až do podzimu chodila po loukách a sbírala bylinky, sušila je a schovávala do sklenic, jahodové, malinové a ostružinové listí, kopr, kmín, majoránku, heřmánek, mateřídoušku a všechny ostatní podobné byliny. Na podzim nejvíce sklízela šípky. Ze všeho pak vařila čaje a koření používala v kuchyni při vaření. V létě spolu také všichni chodili do lesa na houby a sušili je na sluníčku. Na podzim jezdili s dědou a koňským povozem do lesa na dřevo a dělali si zásoby topení na zimu. Jasmínka se prošla s Bročkem kolem rybníka a chystala se jít domů, sluníčko už se pomalu sklánělo k obzoru a začínalo se šerit. Přišli k chaloupce, Broček si zalezl do své boudy vedle lavičky pod oknem.

Jasmínka šla dovnitř, říci babičce a dědečkovi, že už jsou s Bročkem doma. Dědeček zrovna dopletl pěkný košíček, sklídil zbylé proutí a šel se umýt, že už si půjde lehnout. Ráno chce brzy vstávat, vykydat a vyvézt hnůj ze stáje a z chlívků. Babička také dočetla svoji pohádku, odložila knížku na polici vedle dveří a chystala se také umýt se a jít si lehnout. Ještě si vzala z mísy na stole dvě buchty k večeři. Mezitím se umyl dědeček, popřál všem Dobrou noc a šel do ložnice. Dobrou noc dědečku, povídá Jasmínka, dědeček se usmál a říká, tak se krásně vyspi Jasmínko, a co se ti bude dneska na novém místě zdát, to se ti splní, mrknul na babičku, vešel do ložnice a zavřel za sebou dveře. Babička dojedla buchty a šla se umýt. Jasmínka vzala z pece do náruče Mínu a nesla ji chodbou ven na dvůr, dobře Jasmínko, říká babička, jen ať jde chytat do stodoly myši. Babička se umyla, pročesala si dlouhé vlasy a řekla Jasmínce, tak Dobrou noc a sladké sny. Děkuji babičko a také ti přeji krásnou Dobrou noc. Babička pohladila Jasmínku po vlasech, vešla do ložnice a zavřela za sebou dveře.

Jasmínka najednou zůstala ve světnici sama. Přemýšlela, co teď. Venku se mezitím už téměř setmělo, jen v dálce nad západním obzorem ještě prosvítal pruh oranžového světla od zapadajícího slunce. Umyla se a chystala se jako jít spát, přitom naslouchala, jestli babička s dědečkem už spí, jestli si nevyprávějí a nečekají aby Jasmínku zkontrolovali, kdy půjde spát. Nic neslyšela, šla tedy do svého nového pokoje. Potmě si rozestlala postel, lehla si a jen tak chvíli přemýšlela co bude dál. Najednou je nějak na pochybách, na jedné straně ji nesmírně láká jít do lesa a setkat se s Miou, na druhé straně by ale nerada zklamala babičku s dědečkem, má je moc ráda a oni jí také, určitě by se o ni moc báli, kdyby zjistili, že není ve svém pokoji. Náhle se však rozhodla, to proto, že se za oknem venku objevil zase jeden malý svatojánek, to bude dobré znamení, jakoby přiletěl pro mne, pomyslela si Jasmínka. Posadila se na posteli, odkryla polštář a vytáhla tu bílou flétnu, kterou tam předtím schovala.

Peřinu natáhla na postel tak, jako by tam ležela, na polštář položila tmavý svetřík smotaný do klubíčka. Vypadalo to opravdu, jako by tam Jasmínka spala. Chvilku tiše stála u dveří a naslouchala, jestli něco neuslyší, ale všude bylo ticho, vypadalo to že babička s dědečkem už opravdu spí. Vzala tu bílou flétnu a vylezla z okna přes lavičku ven, na zápraží. Broček v boudě začal vrtět ocáskem, Jasmínka ho potichu zavolala, on vyběhl a začal se lísat kolem jejích bosých nohou. Oba tiše vykročili přes dvorek, brankou ven na louku, a dali se pěšinou kolem lesa. Zrovna nad lesem začal vycházet měsíc v úplňku a najednou bylo docela dobře vidět. Ten malý světélkující svatojánek létal kolem nich jako by jim zase ukazoval tu správnou cestu do lesa.

Přišli na kraj tmavého borového lesa, Jasmínka si sedla na dřevěný kmen spadlého stromu, Broček si lehl vedle k jejím bosým nohám. Jasmínka svírala v ruku tu bílou flétnu, ještě neuměla na ni zahrát, položila ji tedy na kmen vedle sebe. Uměla od malička hezky zpívat, tak se nadechla a spustila tu krásnou ukolébavku co jí babička naučila:

*Znám křišťálovou studánku, kde nejhlubší je les,
tam roste tmavé kapradí, a vůkol rudý vřes...*

Sotva Jasmínka začala zpívat, objevila se v lese nad pěšinou bílá záře a hejno svatojánků kteří kroužili kolem Jasmínky. Broček zavrčel a díval se, co se děje, ale ihned se uklidnil a ležel spokojeně dál. Záře se rozplynula a z ní vystoupily známé lesní víly, sestry Mia, Efi, Lou, Hoe a Vie. Jasmínka je pozdravila a všechny se vzaly za ruce v kolečku, jako by chtěly tančit. Zdravíme tě, Jasmínko, jsme rády, že jsi za námi přišla a že se nás nebojíš. Víš, někteří lidé se nás bojí a proto o nás vykládají nepěkné, podivné věci. My ale nikomu neubližujeme, nikoho nestrašíme a nelákáme nikoho do lesa. Jasmínka se zasmála, tomu já nevěřím, jste přece milé, hodné a laskavé, jako moje sestry. Zatočili se párkrát kolem dokola a pak se všichni posadili na kmen padlého stromu. Mia vzala Jasmínku za ruku a řekla, víš Jasmínko, jsi jako naše sestra, za to ti dáme každá něco vzácného, co nemůže mít každý člověk. Moje sestry, to jsou Efi, to znamená Víra, Lou, to znamená Láska, a Hoe, to znamená Naděje, Vie, to je Moudrost, mně už znáš, já jsem Mia, to znamená Můza. Já tě naučím hrát na flétnu, tančit a zpívat, moje sestry ti darují všechno ostatní, stačí když nás jen každou obejmeš a podíváš se nám upřímně do očí. Jen jednu podmínku máme, nesmíš to nikdy nikomu říci, stejně by ti nikdo neuvěřil. Jasmínka přikývla a řekla, nikdy to nikomu nepovím, přísahám a zvedla dva prstíky na důkaz svého slibu, jak byla zvyklá, a jak ji to naučil dědeček.

Teď vstala a šla od jedné víly ke druhé, každou objala a zadívala se jí do očí. Pokaždé cítila něco divného, krásného, něco co nejde popsat slovy. Když přistoupila k poslední víle, byla to Mia, také ji objala a zadívala se do jejích očí. Mia ji stiskla k sobě a pak políbila na čelo. Jasmínka zažila zvláštní pocit, jakoby slyšela někde z dále hrát krásnou hudbu, všude bylo ticho, ale ona ten zvuk stále slyšela. Pak se vzaly s Miou za ruce a chvíli jen tak stály. Jasmínka si náhle vzpomněla na ten svůj zvláštní sen minulou noc.

Chtěla se teď na to Mie zeptat, a také na to, jak se její bílá flétna ocitla u ní doma v posteli. Už se šla posadit na kmen a vedla Miu, aby se posadila vedle ní. Vzala tu bílou flétnu do ruky a ukázala ji Mie, že se zeptá. Najednou se stalo něco divného, z lesa se ozval hrom a zablesklo se.

Všechny víly se najednou polekaly a začaly naříkat a plakat. Jedna po druhé se rozplynuly a jejich bílé stíny se ztrácely v lese. Mia jen stačila zavolat, sbohem Jasmínko, královna lesa Fea nás našla, to je trest za to, že jsme tobě, lidskému tvorů předali naše kouzla a tajemství, měj se krásně holčičko, a přijď někdy ke studánce, zahrát na flétnu a zazpívat, sbohem, znělo už jako z velké dálky. Mia se rozplynula v bílý stín a zmizela v tmavém lese.

Jasmínka byla jako v šoku, sedla si vedle kmene do trávy a začala plakat. Na klíně měla tu bílou flétnu. Broček jakoby tomu rozuměl, přitulil se k ní a chvíli tak mlčky seděli. Jasmínka přestala vzlykat, utřela si oči a rozhlédla se kolem. Velký měsíc v úplňku osvětloval celou krajinu, a bylo docela dobře vidět. Vstala, a vykročila směrem k domovu. Broček běžel za ní, za chvíli už byli u chaloupky. Vešli potichu brankou na dvůr, Broček se uvelebil ve své boudě. Jasmínka naslouchala, všude bylo ticho a tma. Vlezla přes lavičku oknem do svého pokoje. Při měsíčním světle bylo pěkně vidět, rozhlédla se, všechno bylo tak, jako když odtud odešla. Schovala flétnu pod polštář, vzala smotaný svetr a pověsila ho na věšák vedle dveří. Pak se převlékla, lehla si do postele a zakryla se peřinou. Na spaní neměla ale ani pomyslení, pořád se nemohla zbavit těch myšlenek a pocitů, co zažívala před chvílí tam na kraji borového lesa. Co se asi s vílami stalo? Snad je zlá královna nepotrestá a nebudou zakleté v nějaké kamenné sochy nebo pařezy, jak to bývá v pohádkách. Jak tak Jasmínka přemýšlela, byla smutná a každou chvíli potichu vzlykala, přitom schovávala hlavu pod peřinu, aby nevzbudila babičku s dědečkem. Za chvíli nato usnula.

Zase se jí zdál ten sen. Seděla u studánky v lese a hrála na flétnu tu známou ukolébavku. Má na sobě krásné hedvábné duhové šaty, takové jako mají všechny ty víly kolem. Ty tancují a tichounce zpívají o křišťálové studánce. Najednou k Jasmínce přichází Mia a její čtyři sestry. Jasmínka přestala hrát, vstává a jde vílám naproti. Mia natáhla ruce k Jasmínce a objaly se. Pomoz nám Jasmínko, vysvobod' nás prosím, vzlykaly všechny sestry jednohlasně. Fea nás zaklela a uvěznila do jeskyně v lese, do pěti kamenných soch. Přijď v noci ke studánce, svatojánek tě povede dále, když vstoupíš o půlnoci do té jeskyně a zahraješ na flétnu, vysvobodíš nás všechny. Tak to řekla naše královna Fea.

Když se najde smrtelník, který se nebude bát o půlnoci svatojánské vstoupit do této jeskyně a potěšit její duši, promine nám naše skutky, to, že jsme ti darovaly naše kouzla a tajemství. Na svatého Jána, to bude přece zítra, v neděli, uvědomila si Jasmínka v tom snu. Najednou se vše začalo ztrácet do bílé mlhy, a ona slyší z dálky známý hlas.

Dobré ráno Jasmínko, tak jak jsi se vyspala v novém pokoji a copak se ti pěkného zdálo?, to je babička, je ráno, nový den. Jasmínka se posadila na posteli, mne si oči a zívne. Dobré ráno babičko, krásně se mi spalo a také se mi zdál pěkný sen, o té křišťálové studánce, tam v lese. Tak to se ti splní, půjdeme se tam podívat, třeba dneska odpoledne, jestli chceš. Ano babičko, půjdeme. Dobře, říká babička, je neděle Jasmínko, půjdeme za chvíli do kostela na mši, dnes je svatého Jána a ve vesnici je svatojánská pouť. Budou tam krámky, houpačky a kolotoč. Můžeme se po mši na chvíli projít po náměstí. Hurá, vyskočila Jasmínka z postele, a už si bere ze skříně sváteční modré šaty, podkolenky a boty. Nachystala si je na židli u stolu, ustlala si postel a šla se umýt. Babička dneska vstávala hodně brzy, všechno poklidila a ještě stačila uvařit sváteční oběd. Dědeček už byl oholený, oblečný ve svátečním a snídal kávu a buchty. Babička se šla do ložnice také obléct do svátečních šatů. Jasmínka se umyla, sedla si ke stolu a posnídala buchtu s čajem. Pak se šla do pokoje obléct do šatů, na nohy si vzala bílé podkolenky a obula červené střevíčky. Vyšla z pokoje na chodbu, babička s dědečkem už také zrovna vycházeli ze světnice, společně vyšli ven na dvůr. Babička vzala z vázy na okně kytici čerstvých lučních květů, které ráno natrhala na louce, byl krásný letní den, ptáci zpívali a z půdy vonělo čerstvé seno.

Broček ležel v boudě, hlavu vystrčenou ven a pozoroval všechno kolem. Hlídej Bročku, povídá dědeček a vykročil brankou na pěšinu. Jasmínka s babičkou vyšly za ním, pak se vzali všichni za ruce a šli dolů pěšinou směrem k vesnici. Cestou si babička s Jasmínkou povídaly, babička jí říkala, že tudy bude chodit od září do školy. Před kostelem už postávali lidé ve svátečním a navzájem se zdravili. Babička se chvíli zapovídala s místními ženami, dědeček postával se známými a povídali si, než začne v kostele mše. Jasmínka se také pozdravila s pár děvčaty a chlapci a také si chvíli povídali, jak se těší po prázdninách do školy. V kostele zazvonilo, všichni vešli dovnitř a posadili se do lavic, mše začala. Byla slavnostní, svatojánská, a trvala trochu déle než obvykle. Jasmínka seděla vedle babičky, zpívala s ní písničky z kancionálu, a potichu se modlila, přitom vzpomínala na svoji maminku a tatínka.

Také si vzpomněla na sen, co se jí dneska v noci zdál, jestli se má splnit, musí jít o půlnoci do temného lesa, zachránit Miu a její sestry ze zakletí královny Fey. Snad to vyjde jako včera a babička s dědečkem si ničeho nevšimnou. Mše skončila, lidé vycházeli z kostela a rozcházeli se po náměstí. Jasmínka s babičkou a dědečkem šli na hřbitov, co byl vedle kostela. Tam byl hrob maminky a tatínka Jasmínky. Dědeček vzal z hrobu vázu s květinami, ty staré vyndal, a šel k pumpě u zdi nabrat čistou vodu. Přinesl vázu, babička do ní dala čerstvé květiny a postavila ji na hrob. Spolu se pak všichni pomodlili, Jasmínka s babičkou si trochu poplakaly, i dědeček byl trochu dojatý a také mu ukápla nějaká slzička.

Po chvíli vyšli ven ze hřbitova a šli se podívat po náměstí. Dědeček že si zajde na chvíli do hospody na pivečko a Veržinky, Jasmínka s babičkou obcházely krámký a okukovaly, co kde nabízejí. Babička koupila Jasmínce velké perníkové srdce a dala jí pár drobných, ať si zajde na houpačky a kolotoč. Sama si sedla na lavičku a povídala si se známými. Jasmínka babičce poděkovala, a šla dále dolů po náměstí, na houpačky ani kolotoč se jí nechtělo. V jednom krámku měli knížky a sešity a další potřeby pro školáky, Jasmínka si tam koupila pár sešitů a také tužky, pastelky, ořezávátko, inkoust a plnicí pero. To bude potřebovat do školy. Ještě si musí koupit přezůvky, brašnu a pouzdro na tužky, ale to všechno jí slíbil dědeček, že jí koupí, až pojedou koncem srpna na tržnici do města. Jasmínka přišla zpátky k lavičce, kde seděla babička, z hospody právě přišel dědeček, v ruce nesl dvě papírové růže, které vystřelil ve střelnici, jednu dal babičce a druhou Jasmínce. Za to dostal od babičky i od Jasmínky pěknou pusou. Od babičky dostal ještě krabičku svých oblíbených Viržinek. Podívejte babičko a dědečku, co jsem si koupila místo houpaček a kolotoče, chlubí se Jasmínka a ukazuje sešity, pastelky, tužky, inkoust a plnicí pero. No ty už jsi velká školačka, povídá dědeček a vytahuje z kapsy síťovku, aby si tam všechno Jasmínka mohla dát a nemusela to nést jen tak v rukou. Vyšli směrem k domovu, Jasmínka si pyšně vykračovala, v jedné ruce síťovku, v druhé velké perníkové srdce, a za klopou svých modrých šatů měla zastrčenou žlutou papírovou růži od dědečka. Babička se vedla za ruku s dědečkem, v druhé ruce si nesla červenou papírovou růži. Dědeček si na cestu zapálil jedno z těch Viržinek.

Pomalou kráčeli ke své chaloupce nad rybníkem, tam na kraji borového lesa. Přišli k brance a vešli na dvůr, kde už je vítal Broček. Skákal radostí a běhal kolem dokola, na okně Jasmínčiného pokoje seděla kočka Mína a vyhřívala se na sluníčku.

Bylo teprve asi hodinu před polednem, vešli do chaloupky a chodbou do světnice. Babičko, prosila Jasmínka, pojd' se mnou na procházku prosím, chtěla bych se podívat k té studánce tam v lese, za chvílku budeme zpátky, žadonila. Jen jděte, povídá dědeček, já se převleču a přichystám zatím jídlo k obědu. Dobrá, říká babička, polévka je na plotně, stačí ji ohřát, maso, zelí a knedlíky jsou už v troubě od rána, buchty jsou v míse na peci. Tak pojd' Jasmínko, jdeme, řekla babička a vyšla chodbou ven. Jasmínka si odložila tašku s věcmi na stůl do svého pokoje a vyšla na zápraží. Pojd' Bročku, půjdeš s námi. Broček vyběhl za nimi ven brankou a šli pěšinou kolem lesa nahoru, dál směrem ke studánce.

Cestou si povídali a za chvílku už byli v hustém, tmavém lese. Tam přišli na malou mýtinu, kde rostlo kapradí, vysoká tráva a všude kolem také krásné luční a lesní květiny. Uprostřed, mezi tmavými kameny se v paprscích slunce, prosvítajících mezi stromy, jiskřila studánka s nádhernou čistou vodou. Od studánky pak tekla voda malým potůčkem dále dolů lesem, potom přes louku až do rybníka, co byl pod jejich chaloupkou. Vedle studánky, na dřevěné vidlici, byl zavěšený modrobílý porcelánový hrníček, ten sloužil pocestným a kolemjdoucím, aby si mohli nabrat vodu ze studánky a napít se. Babička s Jasmínkou si také nabraly vodu a napily se, voda byla chladná, ale náramně dobrá a osvěžující. Pěšina, po které přišli však pokračovala dále do hlubokého lesa. Kam vede ta pěšina babičko?, ptá se Jasmínka a ukazuje tím směrem. Tudy se jde lesem do sousední vesnice Jasmínko, říká babička, kolem takové skály, ale je to daleko. A je tam někde nějaká jeskyně ve skále babičko?, ptá se zvědavě Jasmínka, přitom pozoruje babičku, jak zareaguje. Babička se otočila k Jasmínce, v očích má zvláštní výraz, a říká, chraň tě pánbůh děvče ode všeho zlého, tam nikdo nesmí, tam se dějí divné věci, je to tam zakleté místo, slib mi, že tam nikdy nevkročíš Jasmínko! Ale babičko, já na kouzla a čáry nevěřím, zamluvila Jasmínka svůj nevyřčený slib, a aby odvedla pozornost, vzala babičku za ruku, že půjdou už zpátky domů. Pojd' Bročku, zavolala na pejska, který se proháněl trávou kolem studánky. Ten se napil vody ze studánky a běžel za nimi.

Vydali se pěšinou ven z lesa k domovu. Cestou si zpívali tu ukolébavku o křišťálové studánce. Za chvílku byli doma, kostelní zvon z vesnice zrovna odbíjel poledne. Broček zalezl do své boudy a zápasil tam s nějakou kostí, asi co mu dala ráno babička z polévky. Jasmínka s babičkou vešly do chaloupky, ještě se převlékly, a posadily se spolu s dědečkem ke stolu, ke svátečnímu nedělnímu obědu. Popřáli si všichni navzájem dobré chutnání, a pustili se do jídla.

Po obědě si dědeček šel na chvílku lehnout, Jasmínka s babičkou sklidily ze stolu nádobí, umyly jej a uložily do kredence. Babička si nasadila brýle, že si bude chvílku číst. Jasmínka si přinesla ze svého pokoje sešit, inkoust a plnicí pero. To si naplnila inkoustem, utřela špičku hadříkem a že si bude psát. Babička jako by četla dále, ale nečetla, koutkem oka pod brýlemi pozorovala Jasmínku, jak se chystá ke psaní. Jasmínka si otevřela sešit na první stránce a začala psát. Uprostřed prvního řádku, nadpis - *Pouť na svatého Jána*. Na druhém řádku se rozepsala.

Dneska je neděle a my jsme byli s babičkou a dědečkem ve vsi, v kostele na mši. Po mši jsme navštívili hrob mojí maminky a tatínka na hřbitově. Babička dala do vázy krásné čerstvé luční květiny. Všichni jsme se pomodlili, chvílku zavzpomínali a pak jsme šli na náves. Ve vsi byla svatojánská pouť, byly tam houpačky, kolotoče, střelnice, a také krámky s perníky, cukrovou vatou, koláčky a všelijakým zbožím. Babička mi dala pár korunek na kolotoč a houpačky, ale já jsem si raději koupila sešity, tužky, pastelky, ořezávátko, inkoust a plnicí pero, budu to všechno potřebovat do školy, a už se moc do školy těším.

Na nový řádek dole se podepsala, Jasmínka.

Napsala těch pár řádků, babička se nestačila divit, odložila knížku na stůl, naklonila se k Jasmínce a povídá. Děvenko moje, ty už umíš tak krásně psát, vždyť ty už můžeš jít rovnou do druhé nebo třetí třídy, číst, psát, počítat umíš, krásně zpíváš, umíš vařit, prát, žehlit, uklízet, to by měli maminka s tatínkem z tebe radost, dítě moje. Děkuji babičko, však jsem se všechno naučila od vás, od tebe a od dědečka. Víš babičko, čím bych chtěla být, až budu velká? To nevím, Jasmínko, povídej. Já bych chtěla tančit jako baletka a hrát na flétnu v nějakém velkém souboru, jako když jsme jednou byli v tom krásném divadle ve městě, tam hrála taková dívka na harfu a druhá na flétnu, to bych chtěla, až budu velká. Tak si to musíš přát, myslet na to stále, a ono se ti to splní.

Hlavně dneska v noci, říká se, že co si kdo přeje o svatojánské noci a zdá se mu o tom, to se mu vyplní. Tak to já si to budu přát babičko, říká Jasmínka, přitom myslí na tu dnešní noc, co bude. Venku je krásně, na nebi ani mráček, měsíc pár dnů po úplňku, v noci bude krásně vidět na cestu. Jen aby babička s dědečkem nic nepoznali, pomyslela si Jasmínka.

Babička si začala znovu číst ty svoje pohádky, Jasmínka vložila mezi obal a první stránku sešitu savý papír, a sešit zavřela. Odnese si sešit, inkoust a pero do pokoje a uložila vše na polici u dveří. Zpátky si přinesla krabičku s pastelkami, ořezávatko a pár tužek. Posadila se na malou stoličku k peci, pod nohy si přisunula plechový popelník, a postupně si začala všechny pastelky a tužky ořezávat, aby měly pěknou, ostrou špičku. Když byla se vším hotova, uklidila popelník, vzala pastelky a tužky a šla je ukázat babičce. Ta Jasmínku pochválila, jak je šikovná a pohladila ji po vlasech, a dívala se jí upřeně do očí.

Najednou si asi vzpomněla na tu bílou flétnu, co viděla včera u Jasmínky, a hned vzápětí se na ni zeptala. Jak to bylo s tou flétnou Jasmínko?, ještě jsem se dědečka neptala, jestli ti ji dal on. Jasmínka se náhle začervenala, babička si toho musela všimnout, nechtěla lhát, ale nechtěla ani prozradit své kamarádky víly, řekla jen, víš babičko, já jsem tu flétnu dostala dárkem od jedné moje kamarádky, abych se na ni naučila hrát. Babička se podivila, od které kamarádky Jasmínko, a nebyl to náhodou kamarád? Ten Vašek z vesnice dole, ten se na tebe občas ptá, když žene kolem krávy na pastvu. Ne babičko, řekla Jasmínka a zase se začervenala, Vašek je hodný a hezký kluk, občas mi dá hašlerku nebo žvýkačku, když se potkáme u rybníka, chodí tam na ryby. Ale od něj tu flétnu nemám. Dobře Jasmínko, nebudu už dále vyzvídat, tak mi zahraj, jestli už něco umíš.

Jasmínka vyskočila, vzala pastelky, tužky a ořezávatko, a běžela do svého pokoje. Tam všechno zase uložila do police, zpod polštáře vytáhla tu bílou flétnu a šla do světnice za babičkou. Sedla si na lavici u pece, přiložila flétnu k ústům, a začala hrát. Hrála zase svou oblíbenou písničku, o křišťálové studánce. Sama se divila, jak jí to jde, ta flétna, ona hrála sama, prstíky Jasmínky se jakoby samy přikládaly a odklápěly od otvorů flétny. Babička v samém úžasu přestala číst, odložila knížku na stůl a sundala si z očí brýle. Se zaujetím naslouchala a z očí jí tekly slzy radosti. Netrvalo dlouho, a do světnice vstoupil dědeček, promnul si oči a jakoby tomu nemohl uvěřit, přiložil si ruku na hrud' a druhou se chytil za kliku dveří, přitom předstíral nevolnost a mdloby. Jasmínka musela přestat hrát, nahlas se začala smát tomu dědečkovému divadlu, položila flétnu na lavici a běžela za ním. Objala ho a spolu se pak smáli, a babička s nimi. Já jsem myslel, povídá dědeček, že k nám přišla nějaká zasloužilá umělkyně, když jsem tě slyšel hrát. Ale dědečku, já se to teprve učím, ještě musím hodně cvičit, abych mohla zahrát všechno. To je dobrý koníček Jasmínko, povídá dědeček, toho se drž, a když budeš pilná, jednou budeš možná i slavná.

Děkuji dědečku, i tobě babičko, řekla Jasmínka, vzala si znovu flétnu a zahrála teď známou jihočeskou, Široký, hluboký, ty Vltavský tůně. Nikdy předtím tuhle písničku nehrála, uměla spousty písniček zpívat, všechny jí je naučila babička a dědeček.

Ta flétna je asi opravdu kouzelná, hraje sama to, na co si Jasmínka pomyslí, to Mia, ta Můza, vzpomněla si Jasmínka, ale babičce ani dědečkovi to říci nemůžu. Jasmínka dohrála, a babička s dědečkem, oba s dojetím radostí tleskali a chválili ji. Jasmínka vzala flétnu a zanesla ji do svého pokoje. Vrátila se do světnice a řekla babičce a dědečkovi, že se půjde projít s Bročkem k rybníku. Dědeček přikývl, a že on půjde poklidit a nakrmit koně, babička si nasadila znovu brýle, že si bude ještě chvilku číst. Jasmínka vyšla chodbou ven na zápraží a zavolala na Bročka, ten vyběhl ven z boudy, a jako by už věděl, že se jde na procházku, rozběhl se k brance. Vyšli na louku směrem dolů k rybníku, Jasmínka šla bosa, Broček dováděl, běhal kolem ní a válel se v trávě. Obešli rybník, a pomalu se vraceli nahoru k chaloupce, slunce se pomalu sklánělo k obzoru. Jasmínka se najednou zadívala směrem k lesu, tam do těch míst, kde je ta křišťálová studánka.

I když bylo celý den krásně jasno a nebe bez mráčků, nad lesem, tam v tom místě, asi nad tou skálou s jeskyní, vznášel se podivný černofialový mrak. Vypadal jako nějaký vodní vír, otáčel se kolem dokola pomalu a zespodu z něj k zemi sahal kuželovitý paprsek světla. Co to je?, pomyslela si Jasmínka, to jsou nějaká kouzla a čáry, nebo co. Znovu si vzpomněla na své kamarádky víly, bylo jí těžko u srdce, myslela jen na to, že jim chce pomoci a zachránit je. Snad jejich královna Fea splní svůj slib, a ony budou moci zase jako dříve mezi ostatními vílami tančit, zpívat a veselit se. Jasmínka s Bročkem přišli k chaloupce, Broček si vlezl do boudy a spokojeně se uvelebil, jen hlavu vystrčil ven a pozoroval všechno kolem. Husy a kachny už přišly od rybníka a loudaly se do svých chlívků. I slepice už seděly na bidlech, Jasmínka ještě nakrmila králíky, pozavírala chlívek a kurník, sebrala z kukaní vajíčka a nesla je v misce domů. Kočka Mína ještě stále ležela na okně od pokoje Jasmínky, a užívala si poslední paprsky zapadajícího sluníčka.

Jasmínka zanesla vejce do spíže na chodbě a vešla do světnice. Babička si stále ještě četla knížku pohádek, dědeček seděl na lavici u pece a pletl z proutí velkou nůši na seno. Uvnitř už se začalo šerit a měli rozsvícené světlo. To je krásný večer dneska, říká Jasmínka. Ano, dnes je kouzelná noc, svatojánská, v lese se prý této noci objevuje zlatý kapradinový květ, má kouzelnou moc, povídá dědeček, ale kdo by tam v noci šel, směje se, a pokračuje v pletení.

Babička zvedla oči od knížky, sundala si brýle a povídá, dříve, když byla ještě moje babička mladá, chodívalo se o svatojánské noci do lesa a sbíraly se květiny do svatojánské kytice, bylo jich devět druhů. Ani já si už všechny nepamatuji, ale byla tam mateřídouška, třezalka, pelyněk, kopretina, chrpa, komonice, blín a pár dalších. Říká se, že o svatojánské noci mají všechny bylinky mnohonásobně větší účinek než jindy. Také se zapalovaly na kopcích ohně, ono to všechno nějak souviselo se slunovratem, byly to zvyky a rituály ještě z keltského období.

To je moc zajímavé, povídá Jasmínka, kéž by mi nějaké to kouzlo dneska pomohlo, myslí si už potichu pro sebe. Blížil se večer a venku už se začalo stmívat. Babička, dočetla pohádku, sundala si brýle, vstala a uložila knížku na polici u dveří. Půjdu se umýt a lehnout si do ložnice, povídá, tak Dobrou noc. Dobrou noc babičko, řekla Jasmínka a přitulila se k babičce, ta ji políbila na čelo a pohladila po vlasech. Dědeček také dopletl proutěnou nůši, uklidil zbylé proutí a odnesl je i s nůši na chodbu. Šel ven na zápraží, sedl si na lavičku a zapálil si svoji Viržinku. Jasmínka vyšla za ním, sedla si vedle něj, a chvíli jen tak seděli a pozorovali, jak na západě za obzorem zapadlo slunce. Už utichli ptáci a všude bylo ticho a klid. Z louky od rybníka váł mírný vánek a vonělo luční kvítí. Krásný večer, povídá dědeček, to je hřích jít spát, směje se a podívá se přitom na Jasmínku. Je krásně dědečku, odpoví Jasmínka, a pohladí je po ruce. Tak já se půjdu také umýt, převléct a lehnu si do ložnice. Ty moc dlouho neponocuj Jasmínko, ať se pěkně vyspíš, ráno po snídani půjdeme všichni do lesa. Hajný nám ukáže vysekávku dříví, které si můžeme do podzimu nachystat a odvézt domů. A také se podíváme, jestli už začaly růst nějaké houby.

Tak si vezmeme s sebou i nějaké košíčky. Dobře dědečku, neboj se, půjdu brzy do postele. Dědeček dokouřil, vstal a šel dovnitř, přitom Jasmínku pohladil po vlasech a popřál jí dobrou noc. Dobrou noc i tobě dědečku, a krásné sny. Jasmínka seděla na lavici a najednou jí bylo nějak smutno, přemýšlela stále o nastávající dnešní noci, jak to všechno dopadne. Nemohla se dočkat chvíle, kdy vyjde směrem ke studánce a bude hledat zakletou jeskyni ve skále. Na druhou stranu se ale trochu bála, co když bude mít strach, nesplní svůj úkol, královna Fea svůj slib nedodrží a Miu a její sestry ze zakletí nevysvobodí. Jak tak přemýšlí, nad lesem právě vychází měsíc, je tři dny po úplňku, krajina kolem chaloupky je najednou trochu jiná, měsíční světlo osvětluje louky, lesy i nedaleký rybník, vrhá dlouhé stíny stromů a stavení, a pěšina kolem lesa ke studánce je tak jasná a zřetelná, jako by lákala, pojď Jasmínko, pojď po mně, já tě tam zavedu, neboj se, nezabloudíš. To dodalo Jasmínce trochu odvahy a hned jí bylo o maličko lépe.

Kostelní zvon z vesnice právě odbyl jedenáctou hodinu, za chvíli bych měla vyjít, pomyslí si Jasmínka, raději tam budu dříve, než abych přišla pozdě, po půlnoci. Vstala a šla dovnitř chodbou do světnice, kde se ještě svítilo. Opláchla se v umyvadle a utřela. Chvilku stála a naslouchala, jestli něco neuslyší z ložnice, ale babička s dědečkem už asi spí, neslyšela nic. Šla tedy ke dveřím na chodbu, zhasla vypínačem světlo a zavřela za sebou, šla k hlavním dveřím, zavřela je a zamkla, z chodby pak vešla do svého pokojíku. Z police vzala tu bílou flétnu, vylezla oknem přes lavici ven, a potichu bosa našlapuje přes zápraží k brance. Z boudy se ozval Broček, ale jen tak zvedl hlavu a dívá se, co se děje. Psst, řekla potichu Jasmínka, a ukázala gestem, vztyčeným ukazováčkem před ústy, dneska se mnou nesmíš Bročku, budeš hlídat chaloupku. Ten jako by tomu rozuměl, jemně zavrčel, položil si hlavu zpátky na své místo a zavřel oči, domluveno, jako by říkal. Jasmínka se potichu usmála, dodávalo jí to odvalu, otočila se a vyšla brankou ven, vpravo pak po pěšině kolem lesa dál, směrem ke studánce. V ruce svírala tu bílou flétnu. Kde se vzal, tu se vzal, k Jasmínce přiletěl zase jeden malý svatojánek.

Ty jsi mi přiletěl naproti?, ptá se potichu Jasmínka, jen tak pro sebe. Svatojánek zakroužil kolem ní a pak přiletěl blíže. Ano, Jasmínko, pojď za mnou a neboj se, já tě povedu. Cože, ty mluvíš?, já tě slyším, já ti rozumím, broučku malý. Ano, já tě také slyším a rozumím ti, nemusíš ani mluvit, stačí když myslíš co chceš říci, já to slyším i v myšlenkách. Poslaly mně lesní víly, sestřenice od Mie a jejích sester. Ničeho se neboj, jsi statečná a chytrá dívka, zvládneš to, pojď za mnou. Jasmínce hned bylo lépe a radostně vykročila pěšinou kolem lesa, dál ke studánce. Vešla do tmavého lesa a pokračovala dále kolem studánky, kam ji vedl ten malý svatojánek. Studánka byla opravdu jako v té písničce, plná zlatých hvězd. Měsíční světlo krásně ozařovalo lesní pěšinu a Jasmínka šla dále a dále, její bosé nožky cupitaly lehounce mechem, chvílemi se jí zdálo, jako by se jen vznášela, tak si připadala lehounká. Najednou se za zatáčkou a mírným kopcem vpravo objevila velká bílá skála. Uprostřed skalní stěny byl vidět tmavý úzký otvor, to byl asi vstup do jeskyně. Svatojánek zakroužil kolem Jasmínky a tichounce zašeptal, tak jsme tady Jasmínko, dál už musíš jít sama, já do jeskyně nemůžu. Počkej chvíli ještě, až uslyšíš kostelní zvon odbíjet půlnoc, vejdi do jeskyně a začni hrát písničku. Objeví se královna Fea a dál už uvidíš, hodně štěstí Jasmínko, řekl svatojánek a zmizel v tmavém lese. Děkuji ti svatojánku, zašeptala Jasmínka, a vykročila blíže ke skále, připravena vstoupit v tu pravou chvíli do tmavého otvoru jeskyně.

Stála, tiše naslouchala a napínala uši, aby jí neunikla ta pravá chvíle, kdy uslyší ten půlnoční zvon svatojánské noci. Najednou se to stalo, do ticha noci začal zvon kostela z nedaleké vesnice odbíjet půlnoc, čtvrt, půl, tři čtvrtě, celá. Jasmínka vstoupila do tmavé jeskyně a nebojácně a s odhodláním splnit svůj úkol, zvedla bílou flétnu k ústům a začala hrát tu krásnou písničku.

*Znám křišťálovou studánku, kde nejhlubší je les,
tam roste tmavé kapradí, a vůkol rudý vřes...*

Všude kolem byla černočerná tma, najednou však ze stěny jeskyně naproti vchodu vystoupila krásná duhová záře a v ní se objevila postava podobná těm lesním vílám, byla ale větší než ony, na sobě měla nádherné duhové šaty, v jedné ruce bílý proutek a na hlavě zlatou korunku, byla to královna Fea. Přitancila blíže, usmála se a promluvila, vítám tě tady Jasmínko, byla jsem zvědavá, jestli se nebudeš bát a přijdeš mi zahrát, moc se mi tvoje písnička líbila a svůj úkol si splnila. Já svůj slib také dodržím a Miu a její sestry tímto navždy propouštím ze svého prokletí, podívej támhle, řekla a ukázala na pět kamenných soch u stěny jeskyně.

Jasmínka se podívala tím směrem, královna Fea mávla kouzelným proutkem, a z těch kamenných soch v záři modrého světla vystoupily sestry víly, Mia, Lou, Hoe, Efi a Vie. Navzájem se všechny objímaly a pak se rozběhly k Jasmínce a také ji celou objímaly, plakaly přitom radostí a děkovaly jí. Pak se všechny poklonily své královně a také jí děkovaly, a slibovaly, že už budou hodné a poslušné. Královna Fea jim pokynula a řekla, od teď se můžete s Jasmínkou vídat, můžete spolu tančit a zpívat, ale jen na kraji lesa po setmění. Tu bílou flétnu si Jasmínka může nechat, i všechny dary a schopnosti, které od vás dostala. Jasmínka přišla blíže ke královně, poklonila se jí a poděkovala, za sebe i za sestry lesní víly. Královna Fea se sklonila a pohladila Jasmínku po vlasech, tak, jak to dělávala její babička. Ráda jsem tě poznala děvče, nikdy na tebe nezapomenu. Teď se ale musíš vrátit domů, aby tvoje babička s dědečkem neměli starost, kdyby se vzbudili a nenašli tě doma v posteli.

Jasmínka ještě jednou poděkovala, pak spolu s vílami vyšla ven z jeskyně. Všude kolem najednou tančily a radostí zpívaly všechny ty lesní víly, a celým lesem létaly stovky malých svatojánek. Mia a její sestry se s Jasmínkou rozloučily, a slíbily si, že se spolu zase brzy sejdou. Jasmínka přikývla, a vydala se lesní pěšinou zpátky, kolem studánky k domovu.

Ještě jim z dálky zamávala a za chvíli byla z lesa venku. Šla pěšinou přes louku ke své chaloupce nad rybníkem. Měsíc nádherně svítil, bylo krásně vidět na cestu. Šlo se jí tak lehce a byla najednou spokojená a šťastná, že to tak dobře dopadlo. Přišla k chaloupce, všude bylo ticho, všichni spali. Ani Broček nezvedl hlavu, když tiše po špičkách přecházela kolem po zápraží. Vylezla na lavici a oknem vklouzla dovnitř do svého pokoje. Položila svou bílou flétnu na polici, převlékla se a vklouzla pod peřinu. Kostelní zvon právě odbíjel jednu hodinu po půlnoci, Jasmínka sladce usínala.

Zdál se jí sen, že je velká, že už nechodí do základní školy na vesnici, ale do velké školy ve městě. Studuje na konzervatoři, a hraje na svou bílou flétnu ve velkém divadelním orchestru. Teď je v divadle, představení právě končí, ona si bere svoji bílou flétnu a noty, a odchází z budovy ven. Dole pod schodištěm na ní někdo čeká, kdo to je?, pomyslí si cestou po schodech dolů. Je to nějaký mladík, má v ruce kytici květin, teď se otáčí k ní, vždyť to je přece Vašek z vesnice, přišel jí naproti. Usmívá se na ni, bere ji za ruku, ale co to?, dává jí pusku. Vašku, říká Jasmínka, co to...?

Dobré ráno Jasmínko, slyší babiččin hlas, vstávej, už je ráno, tak jakpak jsi se vyspala? A jestli se ti něco zdálo, splní se ti to. Jasmínka se posadí na posteli, dívá se na ruce a nohy, je zase ta malá holčička. To byl ale zvláštní sen, pomyslí si. Vstala, převlékla se a ustlala si postel, ve světnici se umyla a posnídala. Pojď Jasmínko, volala babička, dědeček čeká venku, musíme už jít do lesa, pan hajný tam na nás čeká. Už jdu babičko, zavolala Jasmínka a vyběhla ze dveří. Právě vycházeli brankou ven, když kolem šel Vašek z vesnice, hnal kolem krávy na pastvu. Dobré ráno Jasmínko, povídá a podává jí plátěný balíček, kapala z něj voda. Dneska brzy ráno jsem byl na rybách, tady v rybníce, chytl jsem ti kapra, pojď, vezmi ho a zanes do té kádě s vodou tamhle u stodoly, ať nelekně, jestli chceš, přijdu k vám odpoledne ho zabít a vykuchat, můžete ho mít zítra na oběd. Jasmínka se začervenala, vzpomněla si na ten dnešní sen, pak ale řekla, dobře Vašku, přijď, budu ráda, a děkuji ti. Rozloučila se s Vaškem a běžela za babičkou a dědečkem.

To je zvláštní, pomyslela si, ta bílá flétna je asi opravdu kouzelná, a možná se opravdu sny mohou splnit, když si to někdo moc přeje. Ať je to jak chce, zeptám se na to lesních víl, dneska večer u studánky. Jasmínka dohonila babičku s dědečkem, pak je oba vzala za ruce a kráčeli spolu lesní pěšinou. Jasmínka začala zpívat tu krásnou ukolébavku, babička s dědečkem se přidali a zpívali všichni spolu.

*Znám křišťálovou studánku,
kde nejhlubší je les,
tam roste tmavé kapradí,
a vůkol rudý vřes.*

*Tam ptáci, laně chodí pít,
pod javorový kmen,
ti ptáci za dne bílého,
ty laně v noci jen.*

*Když usnou lesy hluboké,
a kolem ticho jest,
tu nebesa i studánka,
jsou plny zlatých hvězd.*

Každou nocí s krásnou vílou, chodím ve snu písňe hrát,
černovláška s flétnou bílou, její písňe mám tak rád...

Pavel Machara